

Szihalmi Csilla

csigaházrom

határátlépésnél félem a vámot.
zsebeimbe préseltem gyűrött titkaim.
fülemben égett ahogy jó utat kívántál
hiábavaló motozástól háborogva.

csigául de végül eljutottam a partra.
mindig azt mondtad elviszel egyszer.
klímaváltozásba sajdul a fejem.
árnyékok lombja nem vetül ma rám.

gyerekkorodban mindig meleg sót tettem a füledre.
most az egyszer az óceánra hajlok
hadd halljam csigabigaszíved.

hideg hullámok rengetik a fájást
nyomaid partomról lemossák végleg.
ahogy a vámos rázza ki vénülő szatyraimat.

áhitattal

rácsos papíron át pillogok
kacsoringós gyermekrajz lettél kétdimenziós
amit stilizált akthoz mérek.
modellt így állsz nekem
törvényfaragó racionalistának.

fokozatosan feledkezem meg rólad
amióta az állványra tettél.
fehér hallás voltam fehér beszéd
mielőtt magamra hagytál.

mérlegelem szeretsz-e igen nem
és egyesével tépkedem szirmaim.
a nyelvpadlásról kiselejtezem
a fölöslegessé vált hangokat.

a maradékot képletekké rágom
lyukakat harapok a papírba
javítókulcsot hogy tudjam ha
sáskák élén kettészakadt tengeren jössz
mit jelent szavad áldást vagy átkot
feketét fehérét igen nem.

fel-alá járom utánad a várost
de már nevet sem tudnék neked adni.

a rajzoló gyerekekben művészt laudálok
s a művészből rácsok fedik a gyermeket.